

LEPÝ SLEPÝŠ

Naši spíž navštívil lepý slepýš. Zdali vskutku byl lepý, my nevíme, stvrzuje to jen moje mladší sestra, která neumí říkat s. Ať byl ale takový či dokonce ztepilý, nevidomý musel být zcela jistě. Vždyť vybrat si mezi tisíci zrovna naši zpustlou spižírnu je ryzí a holý nesmysl. Letmý pohled shora dolů by ho zpravil o skutečnosti, že mí rodiče, sestra a já jsme zkonsumovali vše už před třemi týdny. Splést by ho snad mohlo jedině na dně sklenice menší množství čehosi, co se nechutně lepí, ale nazvat to medem mi brání stud. Dále pak v hloubi polic zbylo několik zvláštních útvarů, které se snad kdysi mohly nazývat ztvrdlými chleby, dnes však už se staly regulérními zkamenělinami. „Zbabral jsi to, hloupý tvorečku,“ volali jsme sborem, když jsme ho v koši zbědovaného několikadenním hladověním spouštěli oknem do trávy v zahradě. Příště snad zosnuje svůj plán na zteč spižírny lépe.

